

“A pesar del canvi en la direcció del festival, el nou equip de Rafael Maluenda no ha fet més que continuar la línia marcada per l’anterior equip, apostant per un cinema de filmoteca i pel cinema fet pels joves.”

...

especials a *The Periwig Maker* – curt d’animació de l’alemany Steffen Schaeffer que conta, amb una ambientació i un to melangiós magnífics, com un home es tanca a casa durant una pesta al Londres medieval – i a *Quiero ser* de Florian Gallenberger, també de producció alemanya però rodada a Mèxic que conta en forma de docudrama la història de dos nens que miren d’eixir-se’n de la misèria al D.F. A aquest últim, com als dos màxims guanyadors se’ls pot retraure la seua llargària – tots estan al voltant de mitja hora – cosa que no hauria de ser roïna per sí mateixa, però sí quan la història que expliquen i el com la desenvolupen estan més a prop de la filosofia d’un llarg, que és el que succeeix. Cosa per la qual sembla poc just premiar-les per davant d’altres que responen més al que un curt ha de ser: i.e. curt. La premiada amb la Lluna de València de Bronze va ser un altre curt d’animació: l’anglès *Stanley* de Suzie Templeton, que explica una terrible història de soledat i violència a la casa d’una parella d’avis. La Lluna de Plata per a la estadounidense *Five feet high and rising* de Peter Sollet – també una espècie de documental sobre la vida i el despertar adolescent a l’amor en un barri negre de Nova York – sembla excessiva no només pel que ja s’ha dit de la durada, sinó també pel to buscadament documental en el

fons i sobretot en la forma. La Lluna d’Or de València, per fi, va ser per la treballada i sensible *Monna Lisa* de l’italià Matteo Delbó, que encara que apunte més al llarg que al curt, ens

ja, si ens fem animals, la *gore* belga *Black xxx-mas*. Totes aquestes, i altres que ens deixem per no avorrir, de gran factura tècnica totes, es mouen totes en els deu minuts i responen més al

explica magistralment una història de tracta de joves de l’est en un drapaire de suburbi, denunciant-lo amb tota la cruïsa.

Al marge de les guardonades, al meu entendre, s’haurien pogut premiar d’altres que no paga la pena de repassar exhaustivament però sí, si més no, anomenar-les. Destacaríem les canadenques *Kuproquo* – en la qual la resposta d’un pare a la pregunta del seu fill de què era donar pel cul acaba amb els ossos del primer a la presó – i la negra reflexió sobre la venalitat de la creació en *How much for a Kilo* on, a base de vendre el seu cos per a poder escriure, l’escriptor, acaba esdevenint només un braç escriptor; o també les franceses *Gelée precoce* sobre el trauma infantil d’una xiqueta en assabentar-se que el seu conill de companyia és homosexual, i *Sommeil profond* en què un home desperta cada dia en un nou llit sense saber com; o les ocurrents alemanyes *Are you Luigi?* o *Verzaubert*; o

concepte de una idea ocurrent – un curt, però com ja hem dit, el jurat no ho tenia fàcil i ha preferit productes i directors amb més projecció cap al llarg, o almenys, així ho sembla. Res a dir.

El nivell dels llargmetratges presentats també ha estat més que acceptable, tenint en compte les limitacions ja esmentades. Cal destacar per sobre els altres, el suís *Pas de café, pas de télé, pas de sexe* de Romed Wyder, que amb pocs mitjans construeix un bell triangle amorós a un *squat* de Ginebra. Els personatges es mouen còmodament en l’estructura redona i senzilla que el guió els construeix i a pesar d’alguna seqüència desencertada per excés, davant el to mesurat i auster de la resta de la pel·lícula – que ens recorda a Rohmer o un Guédiguian – es respira amb un somriure a la boca. Evidentment, i dic això perquè no hi ha cap festival en què encerte, el jurat no va opinar el mateix i li va concedir la Lluna de València a la danesa *Pizza*

...

"Així, doncs, en general bon cinema, que reflecteix les inquietuds d'una joventut cinematogràfica que, a l'ombra dels grans mestres, giren la mirada cap als aspectes socials —com en el cas de les premiades— allunyant-se de la frivolitat d'altres cinemes i altres indústries"

King, d'Ole Christian Madsen, crònica urbana d'un grup de paquistanesos d'un barri de Copenhaguen que miren de fer negoci, robar i lligar. La pel·lícula es deixa veure, és una denúncia indirecta a la xenofòbia que du els immigrants a les voreres de la societat del benestar, té un bon ritme i un ben resolt conflicte del personatge principal; però cau en l'excés en el guió i en la creació de l'altre protagonista, cosa que fa que ens sone a ja vista i que quede per sota de l'anterior. Una altra que va rebre una menció especial va ser la hindú *Marana Simbasanam* (*El tro de la mort*, "per la seua visió poètica i la capacitat de contar una història complexa amb senzillesa", en paraules del jurat). És una denúncia del cinisme del poder i el que l'envolta mitjançant l'anècdota d'un home que per robar dos cocos per la gana

extrema que passen ell i la seua família, el condemnen a mort i a més hi ha d'estar agraït perquè l'ajusticiaran en una espècie de cadira electrònica que suprimeix el dolor. Filmada amb dos duros, amb imperfeccions de tota mena i amb eixe ritme

que fa que una hora semblen quatre, es justifica el guardó pel que diu el jurat i poc més. L'altra que podria haver estat premiada sense problemes, a banda de les dos primeres, és l'eslovena *V Leru* (*Vida ociosa*) de Janez Burger, que, també amb molt pocs mitjans i en blanc i negre, ens conta la vida d'un veterà estudiant que es dedica a no estudiar pel campus. Un poc a la manera de Moretti, el personatge va introduint-nos en el seu món al marge i progressa al llarg de la cinta cap a una certa maduresa, resultant-hi un cinta entretinguda i intel·ligent.

Les altres quatre pel·lícules a concurs, sense ser infumables, quedaven lluny de les anteriors. La britànica *Blood* de Charly

Cantor, una espècie d'al·legoria del món de l'addicció a través del vampirisme necessita d'una manera urgent unes tisesores per apaivagar una mica la tomata. També el docudrama veneçolà *El valle* de Gustavo Valza hauria de fer-se mirar la desmesura en el guió. La txeca *El retorn de l'idiota*, basada lliurement en *L'idiota* de Dostoievski, tot i tenir un bon plantejament —com no podia ser d'altra manera d'altra banda— i troballes formals, es reitera, cansa i peca de certa presumpció. De l'alemanya *Absolute Giganten* (*Gegantesc*) de Sebastian Schipper, tan sols dir que si tot el que s'està fent en aquell país és com el que ens arriba, que s'ho facen mirar, és a dir, millor no dir res.

Així, doncs, en general bon cinema, que reflecteix les inquietuds d'una joventut cinematogràfica que, a l'ombra dels grans mestres, giren la mirada cap als aspectes socials —com en el cas de les premiades— allunyant-se de la frivolitat d'altres cinemes i altres indústries, i que reflexionen sobre el món que els ha tocat de viure, els seus dubtes i els seus enganyos. Un any més de Cinema Jove, confirmat per l'assistència força nombrosa de públic sobretot jove que, malgrat la calor, el futbol i el Sant Joan, de ben cert se'n van anar a casa amb un bon sabor de boca i esperant la pròxima edició. ■